

ይሄ ፅሁፍ የቅስቀሳ ነው፤ ከጋሽ ከቤ ልጅምር

ቅስቀሳ የማይወድ ከዚህ ሳይዘልቅ ያቁም። ብዙ አይልፋ። እነሆ ቅስቀሳ። አሁን ጥቅምት ሲመጣ 56ኛ ዓመቱን ይይዛል። ያሳዝነኛል። አንዳንድዬ ቢያናድደኝም፤ ሁልጊዜ ግን ያስደስተኛል። ከቫንኩቨር ሲያትል ከሲያትል ዲሲ፡ ከዲሲ ቶሮንቶ ከቶሮንቶ ደግሞ መልሶ ካልግሪ ሲንከራተት፡ ጽናቱ ይገርመኛል። ፅድቅን ፍለጋ አይደለም። ሰማያዊ ድህነትን ሽቶም አይደለም። ዝናና ክብርም አይደለም ረሀቡ። የኢትዮጵያ ጉዳይ እያንገበገበው እንጂ። አሁንም የአባንግን ድምጽ ሰምቶ ወደ ዲሲ ሊያመራ ሻንጣውን ሲሸከፍ አገኘሁት። ብዙ ሰልፎችን ተሰልፌያለሁ። ብዙ ስብሰባዎችንም ተካፍያለሁ። በነዚህ ሁሉ ስብሰባዎችና ሰልፎች ብዙ ሰዎችን አይቻለሁ። አንዳንዱ ሰው ጥግ ይዞ መፈክር ለማለት ወይም ለማንሳት ይልመጠመጣል። አንዳንዱ ሰው ደግሞ አስተያየት ያበዛል። አንዳንዱ እውቀቱ ብዙ ነው። ብዙ ያውቃል። አንዳንዱ ደግሞ ይጀነናል። አንዳንዱ ይተቻል። አንዳንዱ አቃቂር ያወጣል። ጋሽ ከቤ ግን ከነዚህ ሁሉ ውስጥ የለበትም። ቀድሞ መፈክር ይሸከማል። ሰው አይጠብቅም። ሰልፍ ካለ ልብሱ የብርቱካን ፎቶ ነው። ካባው የኢትዮጵያ ባንዲራ ነው። እንደማንኛውም ኢትዮጵያዊ የራሱ የሆኑ ችግሮች ይኖሩበታል። ግን ያ መቼም እንቅፋት ሆኖ አያውቅም። እንደ ልጅ ይላላካል። ጋሽ ከቤ ማስታወቂያ ለጥፍልኝ። “አንጣው !!”። ጋሽ ከቤ ለዚህ ቀን ሰልፍ ባንድራና መፈክሮች አዘጋጅ። “እሺ ምን ችግር አለ።” ከቤ። ሰው ሞተ፡ ቀባሪው ከቤ ነው። ሰው ታመመ፡ ጠያቂው ጎብኚ ነው። ከቤ እድር ነው። ከቤ አገር ነው። ከተጣላም እንደዚያው ነው። ያመራል። ጥሉን እንተወው። ቁምነገሩን እንያዝ።

ዛሬ ብዙዎቻችን በልጅና በሰራ፡ በትምህርትና በሰብሰብ አሰባብ ተጠምደን ከብሄራዊ ግዴታችን ስናፈገፍግ፡ ጋሽ ከቤ ግን ምንም አያመነታም። ጋሽ ከቤና የኢትዮጵያ ባንድራ አይለያዩም። የመኪናው ኋላ ሲከፈት፡ አረንጓዴ ቢጫ ቀዩ ባንድራችን በግ ይላል። መቀበሪያዬ ነው ይላል። ወደ ዲሲ ሊጓዝ ሲሰናዳ አገኘሁት። አባንግን ፍለጋ። ለኢትዮጵያ ጉዳይ ብሩን መንዝሮ ቢጨርስ፡ ሰማይ ደርሶ ማርስ ተሻግሮ ቢመጣ የት ሄድክ፡ የት ዋልክ ብላ የማትነዘንዝ ቀኝ የሆነች ሚስት አለችው። ጋሽ ከቤ አካባቢውን ለማስተባበር፡ ሰውን አንድ ለማድረግ ሰንጋ ጥሎ ቀቅይ ቢላት የማትሰለች ወርቅ ሚስት አለችው። ግርም ይለኛል። ዓመት በዓል መጣ፡ ኤርትራዊ የለም ሱዳናዊ፡ ኢትዮጵያዊ የለም ኬንያዊ፡ ነጭ የለም ጥቁር፡ ትንሽ የለም ትልቅ፡ ሁሉም ጋሽ ከቤ ቤት ይመሸጋል። ቅራሬው ሳይደፋ አንወጣም አይነት ነገር። እሱም ለቤቱ ይሞታል። ቤቱን ያከብራል። ቆይ ይሄንን ሁሉ ማተኛ ለምንድነው? ያው ነገር ይገባችኋል ብዬ ነው። ጋሽ ከቤ የራሱን ወጪ ሸፍኖ፡ የራሱን ግዜ ገድሎ፡ የራሱን ስራ በድሎ፡ የሚያሰናክለው ነገር ካልተገኘ በስተቀር፡ እነሆ ለሴፕቴምበር 13 ሰልፍ፡ ወደ ዲሲ ሊያመራ ይዘጋጃል። ጋሽ ከቤ።

የመዳን መድረክ፡ የቅድስና ጥሪ። “It is fun”

ጋሽ ከቤ የቫንኩቨር አባንግ ነው። አባንግ በአኝዋክኛ የማይደክመው ማለት ይመስለኛል። አባንግ ትክክል ነኝ?። የማይደክመው የማይሰለቸው። የሌሎችን ስራ የሚሰራ የሌሎችን መስቀል የሚሸከም፡ የማይደክመው ሰው። አባንግ ሰልፍና ስብሰባ በጠራ ቁጥር ለቅድስና የጠራኝ ያህል ይሰማኛል። ለጽድቅ። ለመዳን እድል የፈጠረልኝ ያህል እወደዋለሁ። አብንግ ግን ሰው ነው። የሰው ባህርይ አያጣውም። አባንግ የኛን ስራ እየሰራ መድረክ ፈጠረልን። ሰብብና ምክንያት፡ ድክመትና ጉድለት አሳዳጅ አይጠፋም። አንዳንዶች አሉ፡ እነሱ ያልባረኩት ሰልፍ፡ እነሱ ያላጸደቁት ጉባኤ፡ እነሱ ያልጸለዩበት ስብሰባ፡ አገራዊና ኢትዮጵያዊ የማይመስላቸው። አንዳንዶች ደግሞ አሉ፡ የሰብብ ፋብሪካዎች። ሰበባችንንና ምክንያታችንን ወደጎን አድርገን፡ ይሄንን መድረክ እንዴት እንጠቀምበት ነው ጥያቄው። በየቤታችን መብከንከናችን፡ በየቤታችን መቃጠላችን ካልቀረ፡ አብንግ እኛ ማድረግ የተሳነንን ስራ ነው ለኢትዮጵያውያን ሁሉ የፈጠረው። አባንግ እድለ ሰጠን። እድሉን መጠቀም የና ፋንታ ነው።

የአባንግ አይደለም የኢትዮጵያ ኢትዮጵያዊያንም ጥሪ ከባድ አይደለም። ለነቢያት የቀረበ አይነት ልጅህን ሰዋልኝ። ወይም ለሀዋርያት የቀረበ አሳ የማሰገር እንጀራህን ትተህ ተከተለኝ አይነት ጥያቄ አይደለም። ሚስቶቻችሁንና ልጆቻችሁን፡ ባሎቻችሁንና እንጀራችሁን ትታችሁ ተከተሉኝ አይደለም የአባንግ ጥሪ። ዛሬ፡ በዚህ ሰዓት፡ በዚህ ቀን፡ በኢትዮጵያ በሚሊዮን የሚቆጠሩ ሰዎች በረሃብና ቸነፈር ይረግፋሉ። ያም አልበቃ ብሎ፡ በአምባገነኖችና በዘር አጥፊዎች ይታመሳሉ።

ስለዚህ ይህንን አዲስ ዓመት ስናከብር አብረን እናስባቸው አብረን እናከብር፡ ጥቂት ቅጽበቶችን ከህይወታችን ሰርቀን እንሰለፍ ነው። ፈረንጆቹ “It is fun።” ይላሉ። መሰለፍም ፈን ነው። ተሰልፎ መዘመር። ተሰልፎ መጭጭር። ተሰልፎ መላቀስ። ተሰልፎ መነጋገር። አሁን ተስፋዬን እንረሳለን? ተስፋዬ አዳነ ጋራን? ምን የኛ ነገር እኮ ከንቱ ነው ብዙ ጊዜ። ለነጻነታችን የሞቱትን ለህልውናችን የተሰዉትን ለኛ ደህንነት የታሰሩትን ቶሎ እንዘነጋለን።

ተስፋዬን አልረሳውም፡ ወ/ሮ እቴጌሽንም፡ የአምባገነኖች ሰለባ

የዛሬ አራት ዓመት ከሰዓት ወር አካባቢ፡ ተስፋዬ አዳነ የሚታየው ከምኔው ፓርላማ ገብቶ፡ ከምኔው ተመርቆና ድግሪውን ተቀብሎ አገሩን እንደሚያገለግል ከምኔው ለአገሩም ለሱም ቀን ወጥቶላቸው ከድህነትና ከአምባገነናት እንደሚገላገሉ ነበር። ከምርጫ 97 በኋላ ግን፡ ባንድ እሁድ ከሰዓት ግን ሁለት የጠገቡ የትልልቆቹ አምባገነናት ጠባቂዎች፡ የታጠቁ ትንንሾቹ የአህዴድ አምባገነናት ህግ ይፈልግሃል ብለው ከቤቱ ወሰዱት። ነገሌ ያደግኩበት ከተማ ነው። ሕግ ለምንድነው የሚፈልገኝ? ምን ወንጀል ሰራሁ? ብሎ ብቻ ነው የጠየቃቸው። በመሳሪያ እንዳልነበር አደረጉት። ለአርሲ ነገሌ አብኮን ወክሎ ለህዝብ ተወካዮች ምክርቤት ተመርጦ የነበረው ተስፋዬ አዳነ፡ ጓደኞቹ ከተማሩበት እሱም ካደገበት ት/ቤት ቢታች ተገደለ። ተጣለም። የገዳዩ ስም አንዱ ታምሩ ነው። ሌላኛው ስሙን ዘነጋሁት። ለጊዜው ለማስመሰል ያህል ታሰሩ። በታሰሩበት ግን የአበባ ምንጣፍና ጫት ክትፎና ሴትም ጭምር ገባላቸው። እነሆ ከአራት ዓመት በኋላም ወደሌላ ከተማ በሹመት ተሻግረው ህይወታቸውን ይገፋሉ። የተስፋዬ ደም ደመ ከልብ ሆኖ ይቀራልን? ለጊዜው ሰይፍና ሰይፍ ያለው ከጠላታችን እጅ ነው። እኛ ግን ቢያንስ ሰልፍ አለን። መቼም ብዙዎቻችን፡ ይህንን ኬዝ ሰርተንበት ነው እዚህ የምንኖረው። አሁን ያለም ዙሪያን እናት፡ ተዉ ባሌን አትውሰዱ ብለው በጮሁ በጥይት በጠራራ ጸሀይ የተገደሉትን፡ ወ/ሮ እቴጌሽን እንዘነጋለን? ከዚህ በላይ ምን ይምጣ? እነሆ እዳን የመክፈል ቀን ዛሬ ነው። አሁን። እንሰለፋ።

ይህ ቅስቀሳ አይደለም። ልቀጥል? ቅስቀሳም ከሆነ፡ ቅስቀሳዬ ግን እውነት ቀመስ ነው። ጭፍን አይደለም። እንደሞሽንግተን ዲሲ ያለ በመቶ ሺህ የሚቆጠር ኢትዮጵያዊ ይኖርበታል የሚባል አካባቢ። መቶ ሰልፈኞች አጥቶ የጠላት ማላገጫ ቢሆን ያሳቅቃል። ሰበብ የለንም። ወይ ግዴለንም። ወይ ወሬኞች ነን። ብንሰለፍ አባንግ ይደሰት ይሆናል። ባንሰለፍ ግን ኢትዮጵያ ትጎዳለች። ግን ትኖራለች። አባንግና አባንግ ግን ሕይወቱን ይቀጥላል። መሰለፍ ለአገራችን ልናደርግ የምንችለው ትንሹ ነገር ነው። አሁን እኛ አንድነት አንድነት እንላለን እንጂ፤ መቼ ነው አንድ ሆነን የምናውቀው? አንዳንድ ሰዎች አይወጥላቸውም። አንድነት መፈለግና አንድ መሆን ይለያያሉ። አንድ ነበርን፡ ግን አንድም አልነበርንም። አሁን ደግሞ እድሜ ለህወሀት/ኢህአዴግ አንድ አለመሆናችን እየባሰበት ሄዷል። በርእዮተ ዓለም ደረጃ ልዩነትንና መለያየትን የህልውናው መሰረት ያደረገ ስርአት አገሪቱን እያንገላታታ ባለበት ሰዓት፡ እንደ አባንግ ያሉ በኢትዮጵያዊነትና ሰብአዊ ብሄርተኝነት የሚያምኑ ሰዎች የሚያዘጋጁትን ሰልፍ ማድመቅ አለብን።

የአንድነት ናሙና፡ ኢትዮጵያዊነቱ የሚያመው፡ ኢትዮጵያዊነቱ የሚቆጫው ካለ እናክመው

ይህ ሰልፍ የአንድነት ናሙና ነው። ኢትዮጵያዊ መሆኑ እንደጎዳው የሚያምን አሮሞ ካለ፡ ኢትዮጵያዊ መሆኑ የሚያመው አጋዴን ካለ፡ ኢትዮጵያዊ መሆኑ የሚቆጫው ሲዳማ ካለ፡ እነሆ ብድግ ብለን ሊቆጭ ሊያመው ሊከፋው እንደሚይገባ የምናሳይበት አጋጣሚ እንዲህ ያለው ነው። ቀድሞውንም ነገር እኮ፡ የምንገናኝባቸው መድረኮች ኢምንት ናቸው። ካሉም፡ አብዛኞቹ የምንለያይባቸው መድረኮች ይበዛሉ። ወይ እንደ ክርስቲያንና እንደ እስላም እንደ ትግሬና እንደ ጎንደሬ እንደ አሮሞና እና ሶማሌ የምንሰበሰብበት መድረክ ይሆናል። እንደ ክርስቲያን ራሱ ስንት ፈርጅ አለን። እንደ ፖለቲከኞችም የተለያዩ ሃይማኖቶችን የኢንጂነር፡ አንዳንዶቻችን የፕሮፌሰር፡ አንዳንዶቻችን የኢህአፓ ዲ አንዳንዶቻችን የኢህአፓ አ፡ አንዳንዶቻችን የግንቦት ሰባት አንዳንዶቻችን የአንድነት። እንደ አባንግ ያሉ ሰዎች ሁለመናቸውን ሰውተው ሁላችንንም ሊያሰባሰብ የሚችል መድረክ ሲፈጥሩ ግን ልንገኝ ይገባል። ለአባንግ ብለን አይደለም። ለራሳችን ብለን። እስከዚህ ስላነበባችሁኝ፡ እነሆ እስከዚህ በትእግስት ባታነቡ የማታገኙትን ምስጋናዬን ውሰዱ።

አለቃ ተክሌ ነኝ። ቫንኩቨር ካናዳ። ሴፕቴምበር 10፡ 2009